

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου : Ἀποδύμου, «Τραχυῶδι», (ποίημα).—
Ἀμουργιανοῦ, «Χριστούγεννα».— Φιλολογικὴ
ἡμερίς».— Ἐκ τοῦ Γαλλικ. «Φακίρης».— Ζ. Γ. Φυτίλη,
«Σκέψεις».— Ζ. Γ. Φυτίλη, «2 Σονέτα».— Th. Benzt.
«Ὁ Περαισμός» (μυθιστόρημα).

Ἐξωφύλου : Φιλίππου Δαρῆλ, «Μίλτον Ζαραμάγια
Εὐπατριδής» (ἐπιφυλλίς «Ἠχοῦς»).— Ἐκδόσεις.— Ἀλ-
ληλογραφία» κτλ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ,,

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ἱδ. συν. σελ. 228)

— Διὰ τί; ἤρώτησα καταλυπηθεὶς διότι ἐ-
πεβεβαιοῦντο αἱ ὑποψίαι μας.

— Διότι τὸ βλέμμα της εἶναι παράδοξον θαρ-
ρεῖς ὅτι κοιμᾶται στὸ πόδι... Ἐκτὸς διὰ τὸν κρε-
μανταλᾶ τὸν σύζυγόν της,—μὴ πρὸς βάρος σας
—εἶναι βωδὴ καὶ στραβή, δι' ὅλον τὸν κόσμον.

—Εἶναι καὶ τέτοιό, ἀπήντησα κρίνας ἀκαιρον
νὰ ἀρχίσω μάθημα ὑπνοτισμοῦ καὶ πολὺ φοβού-
μεθα μὴ αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἐπωφελήθῃ τῆς διανοη-
τικῆς ταύτης καταστάσεως τῆς ταλαιπωροῦ κό-
ρης διὰ νὰ τὴν ἀποπλανήσῃ τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

—Θὰ ἦτο ἀνανδρον! εἶπεν ὁ ξενοδόχος μὲ ἀη-
δίαν. Ὁ Κύριος δὲν ἠπατήθη· ἔχω κόρην τῆς
ἡλικίας της... εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησι-
μεύσω;

—Πρὸς τὸ παρὸν, νὰ μᾶς στείλετε τὸν Ἰά-
πωνα. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τοῦ μηνύσῃτε
ὅτι δύο κύριοι θέλουν νὰ τὸν ὁμιλήσουν. Καὶ ἐνῶ
θὰ εὐρίσκεται μαζί μας, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον,
ὁδηγήσατε τὴν κόρην εἰς τὰ ἰδιαίτερά σας, πλη-
σίον τῆς συζύγου ὑμῶν διὰ νὰ μὴ κατορθώσῃ
πλέον νὰ τὴν ἐπανεύρῃ.

— Ἐννοῶ, κύριοι· ἤμπορεῖτε νὰ βασισθῇτε ἐπὶ
ἐμοῦ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος. Τοῦ ἔτεινα τὴν χεῖρα
τὴν ὁποίαν ἔσφυξεν ἐγκαρδίως, καὶ ἐξῆλθε.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆρχετο ὁ Μίλτον, ὁ ὁποῖος με-
γάλως ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ ἡμῶν.

—Καθήσατε νὰ συνομιλήσωμεν, κύρ Μίλ-
τον, τοῦ εἶπα. Ἐχομεν καὶ λογαριασμοὺς μα-
ζί. Σᾶς εἶδαμεν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν κῆπον μὲ τὴν
Μίς Θουαίτ...

Ὁ Μίλτον ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μὲ αὐταρέ-
σκεϊαν.

—...Εἶναι συνήθεια τῆς Ἰαπωνίας, ἐπανέλα-
βα, νὰ ἐπωφελοῦνται τῆς φιλοξενίας διὰ νά...

Πράγματι διὰ νά... τί; διηρωτώμην. Ὁ Μίλ-
τον μὲ ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν ἀπορείαν.

— Διὰ νὰ προσκαλέσουν μίαν ὡραίαν νέαν εἰς
περίπκτον διὰ λέμβου; ἀπήντησεν αὐθαδῶς. Βέ-
βαια τὸ κακὸν δὲν εἶναι μέγα.

— Περίπκτον δύο ἡμερῶν καὶ δύο νυκτῶν, μὲ
σταθμοὺς εἰς κοινὸν δωμάτιον, κ. Ζαραμάγια!...

— Ἀ! ὥστε τὰ ἤξεύρετε! εἶπε μὲ ἀδιαφορίαν
πραγματικὴν ἢ ἐπίπλαστον. Μὰ τὴν πίστη μου,
αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Ἰα-
πωνίαν ὅπως καὶ ἄλλου, ἴσως ἐκεῖ συχνότερα
παρὰ ἄλλου, καθότι εἴμεθα φυλὴ φιλοφρονητικὴ
πρὸς τὰς γυναῖκας κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν εὐ-
ρωπαϊῶν περιηγητῶν. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του
ἦτον τότε αὐθάδης ὅσον καὶ οἱ λόγοι του.

— Εἶναι περιττὸν νὰ κομπορρημονῇτε, κύριε
Ζαραμάγια. Ἡ πράξις τῆς ὁποίας εἰσθε ἐνοχος
δὲν εἶναι πράξις φιλογυνίας· εἶναι αἰσχρὰ κατὰ-
χρησις ἐπιπροῦς ἐπὶ τῆς θελήσεως μιᾶς κόρης εἰς
τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν κατωρθώσατε νὰ ἐμπνεύ-
σετε παρὰ ἀντιπάθειαν, αὐτὸ δὰ τὸ ἤξεύρετε
καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς. Δὲν ἤξεύρω τί ὄνομα θὰ
ἐδίδετο εἰς τὸν τόπον σας, εἰς μίαν τοιαύτην ἀ-
στειότητα· ἀλλ' ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι πολὺ
ἄσχημον καὶ δύναται νὰ ἔχῃ σοβαρὰς ποινικὰς
συντεπείας, δὲν σᾶς τὸ κρύπτω. Προσπαθήσατε
λοιπὸν νὰ ἔλθετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ἀποκρι-
θῇτε χωρὶς ὑπεκφυγὰς, εἰδεμὴ ἤμπορεῖ νὰ σᾶς
ἔβγῃ σὲ κακόν.

Μόλον τὸν τρόπον ὁ ὁποῖος προδήλως τὸν
ἐκυρίευσεν προσεπάθει οὐχ ἤττον νὰ συγκρατηθῇ.

— Ἐπὶ τέλους τί θέλετε νὰ μάθετε; ἤρώτη-
σε μὲ ἡλλοικωμένην φωνήν.

— Θέλομεν νὰ μάθωμεν μὲ τί μέσα κατωρ-
θώσατε νὰ πείσετε τὴν μίς Θουαίτ νὰ σᾶς ἀκο-
λουθήσῃ ἐδῶ.

— Μὲ τὸ στοιχειωδέστερον μέσον· τῆς τὸ
ἐπρότεινα ἀπλούςτατα. Εἶναι τόσον ἔκτακτον
καὶ πρωτοφανὲς πρᾶγμα νὰ ἴδωμεν μίαν νέαν ν'
ἀλλάξῃ γνώμην; ἤξεύρω ὅτι ἡ Νάνσυ κατ'
ἀρχὰς δὲν ἐδεῖξε—ἡ δὲν ἔκρινε ἐπὶ καιρὸν νὰ δεῖξῃ
—πολλὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν. Ἀλλὰ τώρα τὰ
πράγματα ἡλλάξαν. Μ' ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ
μὲ ἠκολούθησε οἰκειοθελῶς.

— Διὰ νὰ ἐπιτύχητε δὲν μετεχειρίσθητε τὴν
ὑποβολήν;

— Καὶ ἂν τὸ ἔκαμνα τί θὰ ἐσήμαινε; Μὴ
δὲν θὰ εἶχα τὸ παράδειγμα ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπὸ
τὸν ἱατρὸν Βόθουελ; Μήπως δὲν εἶχαν διατά-
ξει τὴν Νάνσυ, τὴν βραδυὰ τοῦ γεύματος, νὰ

φέρεται φιλοφρόνως πρὸς ἐμέ; Τὸ ἤξεύρω, ἀφοῦ ἐφρόντισαν νὰ μὲ τὸ μάθουν καὶ μὲ τρόπον μάλιστα ἐκτάκτως εὐγενῇ. . . Λοιπόν, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὴν ὑπνώτισα ἢ ἐβαλα νὰ τὴν ὑπνωτίσουν καὶ τὴν υποβάλουν τὰ αὐτὰ πρὸς ἐμέ αἰσθήματα, ποῖα θὰ εἶναι ἡ διαφορά.

— Περιγελάτε, κ. Ζαραμάγια. Ἡ διαφορά εἶναι ἐκεῖνη ἢ ὁποία χωρίζει θεωρητικὸν πείραμα ἀπὸ μίαν κατὰχρησιν θετικὴν—τὴν ἐπίπλαστον δολοφονίαν τοῦ θεάτρου, ἀπὸ πραγματικὴν δολοφονίαν. Εἴχαμεν τὸ δικαίωμα νὰ υποβάλωμεν τὰς θελήσεις μας εἰς τὴν Νάνσυ, διότι ἡ πράξις μας, δὲν εἶχεν ἀτομικὰς βλέψεις ἀλλὰ ἦτο καθαρῶς πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης: δὲν εἴχατε αὐτὸ τὸ δικαίωμα διότι ὁ σκοπὸς σας ἦτο νὰ καταχρασθῆτε τὴν παραπλάνησιν τῆς θελήσεώς της.

— Καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸ ἔκαμα μόνος. Κάποιος φίλος μου ἀνέλαβεν ὅλα! » ἐφώνησεν ὁ Μίλτον θριαμβευτικῶς, ὡσάν τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ νὰ ἦτο ἀκαταμάχητον. Ἐκτὸς δὲ τούτου μήπως ἤξεύρω μέχρι τίνος εἶμαι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰς ὑποβολὰς ὑμῶν αὐτῶν; Μὲ παραλαμβάνουν ἀπὸ τῆς Μίσες Τέμπλ, μὲ φέρουν πλησίον εἰς τὴν Νάνσυ εἰς τὸ Λύκειον. Μὲ βάζουν νὰ παραστήσω μ' αὐτὴν τὰς τρυφερώτερας σκηνὰς τοῦ ἐρωτικωτέρου δράματος. Κατόπιν τὴν διατάσσουν ὅχι πλέον ὡς Ἰουλίαν ἀλλὰ ὡς Νάνσυ, νὰ μ' ἐπιδαφιλεύσῃ δημοσίᾳ ἐνδείξεις τρυφερότητος. Καὶ ἔπειτα ἀποροῦν διότι ἡράσθην αὐτῆς καὶ διότι ἐχρησιμοποίησα διὰ ν' ἀνταγαπηθῶ τὰ ἴδια μέσα διὰ τῶν ὁποίων μ' ἐνέπνευσαν τὸν ἔρωτα τοῦτον! Εἰλικρινῶς, κύριοι Εὐρωπαῖοι, εἶναι κάπως σκληρόν· καὶ θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ νὰ καθορίσητε, βασιζόμενοι εἰς τὰς ἰδίας σας θεωρίας, μέχρι τίνος δρᾷ εἰς ὅλα αὐτὰ ἡ θέλησίς μου καὶ μέχρι τίνος ἡ θέλησις ὑμῶν!...

Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο ἰσχυρόν καὶ ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐξέπληξε. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Κυρίλλου ἔσχεν ὁμῶς ἀντίθετον ἀποτέλεσμα.

— "Αθλίε! ἐφώναζε ὀρμήσας καὶ ἀρπάξας τὸν Μίλτον ἀπὸ τὸν λαιμοδέτην. Μὲ τὰ σοφίσματα σου θέλεις τώρα νὰ μᾶς φορτώσῃς τὰ κακουργήματά σου! Φθάνει τότῃ ἀναίδεια. Ὁμολόγησεν ἀμέσως μὲ τί μέσα ἔφερες ἐδῶ ἓνα παιδί τὸ ὅποιον θὰ προτιμοῦσε ἀπὸ τὰς θωπείας σου τὰς θωπείας ἐνὸς γορίλλου, εἰ δὲ μὴ σὲ στραγγαλίζω πρῶτα κ' ὕστερα σὲ ρίπτω στὸν ποταμόν!

— Δέν... Δὲν ἠρνήθην νὰ σᾶς εἶπω.... τὴν ἀλήθειαν εἶπε μισοπνιγμένος.

Παρενέβην καὶ ἔπεισα τὸν Κυρίλλον νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ διηγηθῇ. Ἡ ἀφήγησίς του ἦτο μακρὰ καὶ περίπλοκος διακοπτομένη ἀπὸ ἀποσιωπητικά καὶ ἀπὸ τρομερὰς ἀπειλὰς ἐκ μέρους τοῦ Κυρίλλου ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Τὸ συμπέρασμα ἦτο ὅτι ἐπὶ μακρὸν παρηκολούθει τὸν Βόθουελ διὰ νὰ ξετρυπώσῃ τὴν διεθύνσιν τῆς Νάνσυ τὴν ὁποίαν ἀφοῦ τὴν ἀνεκάλυψεν τὴν περίμενε μίαν ἐσπέραν ἔξω ἀπὸ τὸ κατὰστημά της χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ὁμιλήσῃ. Ὅτι κατόρθωσε νὰ πλαστογράφήσῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἱατροῦ εἰς μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀπρῦθουνεν εἰς τὴν Νάνσυ, διὰ νὰ τὴν προσελκύσῃ εἰς ἐνὸς ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπνωτιστοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ὑπέβαλε νὰ παραπλανήσῃ τὴν οἰκογένειάν της ὅτι θὰ ὑπάγῃ μὲ τὴν διευθύντριαν τοῦ καταστήματος εἰς μίαν ἐξοχὴν δι' ἐπείγουσαν παραγγελίαν καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς Ἐνλεν καὶ νὰ ὑποταγῇ εἰς αὐτὸν καθ' ὅλα. Ὅλα τὰ εἶχε προλάβῃ καὶ ἐπέτυχε καθ' ὅλα. Μόλον τὸν τρόπον τοῦ ἐνόμιζες νὰ ἔλεγε ἀπὸ μέσα του: «Μπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι θέλετε, ἀλλὰ ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας φέρθηκε ἐξυπνα»

Ὡς φαίνεται τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε καὶ ἐπὶ τοῦ Κυρίλλου, ὁ ὁποῖος τὴν συνόψισε οὕτω!

— Ἡ παλιομαῖμού!... Λὲς καὶ κανχάται διὰ τὸ κατόρθωμά του! Ἀλλὰ πῶς νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ ἓνα τέτοιο ξάνο τὴν συμπεριφορὰν ἐνὸς εὐπατρίδου!

Πράγμα παρὰδοξον. Αὐτὸ ἐράνη ὅτι ἐπληξε περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ὕβρεις τὸν Μίλτον. Ἐστῆκωτε τὸ μέτωπον καὶ μὲ προσβεβλημένην ὑπερηφάνειαν εἶπε:

— Ἰδοὺ μορφή τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀποτεῖνῃ! Εὐπατρίδης, πρὸ παντὸς, ἰδοὺ τὸ σύνθημά μου.

— Ἐσὺ, εὐπατρίδης! ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Κυρίλλος· δὲν ξέρεις κἂν τί θὰ πῇ εὐπατρίδης καὶ τώρα κατέστης διὰ πάντα ἀνάξιος τοῦ τίτλου τούτου... Ἰδοὺ πῶς μεταχειρίζομαι τοὺς σὺν ἐσένα εὐπατρίδας.

Καὶ πρὶν προσθᾶσω νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἤνοιξε τὴν θύραν ἤρπασε τὸν Μίλτον ἀπὸ ταῦτιά καὶ τὸν κατακύλησε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα.

— Φίλτατε Κύριλλε, εἶπον, ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι κάπως στοιχειώδης!

— Νὰ δὰ τώρα! θὰ στενοχωρηθῶ δι' ἓνα τέτοιο ζῶφιο. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ποῖαν ἄλλην

δικαιοσύνην ἔμποροῦμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν; Δὲν σκέπτεσαι βεβαίως ν' ἀποτανθῶμεν εἰς τὰ δικαστήρια. Ἐκτὸς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ποινικῆς δίκης θὰ ἦτο πολὺ ἀμφίβολον, δὲν θὰ εἶχαμεν εἰς αὐτὴν πολὺ εὐχάριστον πρόσωπον ὅλοι μας, μὲ τὰς ἐπὶ τῆς ὑπόβολῆς δοκιμὰς ἡμῶν. Δὲν χρειάζονται περισσότερα πράγματα διὰ νὰ καταστρέψωμεν τὸ στάδιον τοῦ Βόθουελ, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὴν Μίσες Τέμπλ καὶ τὴν λαίδου Ἀμαβελ, καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μας, ὅσον ἀθῶον καὶ ἂν ἔμποροῦμεν νὰ εἰμεθα.

Εἶχε δίκαιον δι' ὃ ἀφίνοντες κατὰ μέρος πᾶσαν ιδέαν ποινικῆς καταδιώξεως ἤρχισαμεν νὰ σκεπτόμεθα πῶς νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν εὐθεϊαν ὁδὸν τὴν ταλαίπωρον Νάνσυ.

Τὴν εὔρομεν εἰς τὰ ἰδιαίτερα τοῦ ξενοδόχου, καθημένην πλησίον εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀσκαρδαμυκτεὶ βλέπουσαν τὰ ἥσυχα τοῦ Τάμεση νερά. Τὴν ὠμίλησα, τῆς ἐθλίψα τὸ χέρι, χωρὶς νὰ φανῇ ἀντιλαμβάνομένη τῆς παρουσίας μου. Ἀόριστον μειδίαμα ἐπλανάτο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ἐκφρασις ἀφρητημοῦ καὶ ἀπορίας ἐκάλυπτε τὸ βλέμμα τῆς.

Ἄφησε νὰ τὴν ὀδηγήσωμεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον, νὰ τὴν βάλωμεν εἰς τὸ ἀμάξι χωρὶς λέξιν νὰ εἰπῇ. Μόλις ἐφθάσαμεν εἰς Λονδίνον τὴν ὀδηγήσαμεν εἰς τοῦ ἱατροῦ Βόθουελ ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὴν οἰκογενεὶάν τῆς.

Τὴν ἐπαύριον μετ' εὐχαριστήσεως ἐμάθαμεν ὅτι οὐδεὶς ἔμαθε τὴν εἰς Ἐνλεῦ ἐκδρομὴν τῆς. Κατόπιν συζητήσεως εἰς τὴν λέσχην ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ἀναφέρωμεν εἰς τὸ ἕξῃς, ἐκτὸς περαιτέρω περιπλοκῆς, καὶ ν' ἀποπνίξωμεν τὴν δυσάρεστον ταύτην ὑπόθεσιν, ἀρκούμενοι νὰ ἐξεύρωμεν πρακτικὰ μέσα ὅπως καλλιτερεύσωμεν τὴν τύχην τῆς Νάνση. Ἡ μὲς Τέμπλ καὶ ἡ λαίδου Ἀμαβελ τὸ ἀνελάμβαναν.

VI

Δύο ἔκτοτε παρῆλθον ἐβδομάδες ὅταν ἔλαβα ταχυδρομικῶς τὴν ἑξῆς πρόσκλησιν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν: «Μίλτον Ζαραμάγια, μέλος ἀνάξιον μιᾶς ἐταιρίας εὐπατριδῶν» καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐπροσκαλοῦμην νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν λέσχην τὸ ἐπόμενον Σάββατον εἰς τὰς ἑννέα «διὰ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἐπίσημον ἱκανοποίησιν τὴν ὁποίαν ὁ ὑποφαινόμενος θὰ δώσῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του καὶ εἰς τὸ ταλαίπωρον θῦμα τῆς προδοσίας του.»

Ἐκπλαγεὶς διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο διάβημα,

τὸ ἀνέφερα εἰς πολλοὺς τῶν φίλων μας καὶ ἔμαθα ὅτι ὁ μικρὸς ἱάπων εὐθὺς τὴν ἐπαύριον τῆς εἰς Ἐνλεῦ συναντήσεώς μας παρουσιάσθη ἀλληλοδιαδόχως εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς λέσχης διὰ νὰ τὰ ἐρωτήσῃ, ἀφ' οὗ ἐξέθετε μὲ ἀνήκουστον εἰληκρίνειαν τὰ γεγονότα, ἐὰν ὁ κ. Κύριλλος Ἐγερτον εἶχε δίκαιον νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ διαγωγὴ τοῦ ἦτο ἀνάξια εὐπατριδίου. «Ὅλων ἡ ἀπαντήσις ἦτο ἡ αὐτή: ὁμοφώνως τὸν διεβεβαίωσαν ὅτι τὸ νὰ προστρέχωμεν εἰς τὸν ὑπνοτισμὸν διὰ νὰ καταβάλωμεν τὰς ἀντιστάσεις ἀθῶας καὶ φρονίμου κόρης εἶναι πράξεις ἐλάχιστα εἰς πατριδικήν.

Συνεπεία τῶν δηλώσεων τούτων ὁ Μίλτον ἐνόησας ἐπὶ τέλους τὸ λάθος τοῦ παρεκάλεσε τὸν Βόθουελ νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν λέσχην δημοσίᾳ ἱκανοποίησιν εἰς τὴν Νάνσυ.

Ἦρνεῖτο ὅμως νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις περὶ τοῦ εἶδους τῆς ἱκανοποιήσεως ἀλλὰ ἐδήλου ὅτι θὰ εἶναι τελεία. Ὡς δὲ ἐκ τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ἐπιστημότητος δι' οὗ περιέβαλεν αὐτὴν ἐφантаζόμεθα ὅτι θὰ ἐξομολογηθῇ τὸ σφάλμα του καὶ θὰ ζητήσῃ ἐπισίμως τὴν Νάνσυ εἰς γάμον. Ἡ λύσις αὐτῇ θὰ ἦτο ἡ καταλληλοτέρα καὶ δὲν θὰ δυσηρεστούμεθα διόλου. Οὐχ ἦττον ἡ περιέργειά μας ἦτο μεγάλη καὶ ἐπηύξησεν ἔτι ὅταν ἤλθαμεν εἰς τὴν λέσχην, τὸ Σάββατον τὸ ἐσπέρας. Ὁ Μίλτον εἶχε στείλῃ πολλοὺς ἐργάτας οἱ ὅποιοι ἤργαζοντο νὰ μετατρέψουν τὴν μεγάλην αἶθουσαν εἰς εἶδος ἱαπωνικοῦ ναοῦ. Τὰ παραθύρα ἦσαν φραγμένα καὶ οἱ τοῖχοι καλυμμένοι ἀπὸ ἄσπρον μεταξωτόν. Τὸ ἱκρίωμα τὸ ὅποιον εἶχε χρησιμεύσει ὡς σκηνὴ διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ Ρωμαιοῦ καὶ τῆς Ἰουλλίας, ἐπίσης καλυμμένον μὲ ἄσπρον μεταξωτὸν ἐσχιμάτιζεν εἶδος ἀδύτου. Πολλὰ καθίσματα ἐπίσης ἀπὸ ἄσπρον μεταξωτόν καὶ διὰ φωτισμὸν μόνον ἓνα λαμπτήρα ἐπὶ ἐκ μεταλλοῦ τρίποδος καλυμμένου ἀπὸ ἄσπρον γάζ. Οὕτως ὥστε ἡ αἶθουσα ἦτο σχεδὸν σκοτεινὴ.

Ὅταν ἡ ὄρασις ἐξοικιστὸ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο διεκρίνοντο τῆδε κακεῖσε μεγάλα φύλλα κίτρινα φοινίκων καὶ στέφανα ἀπὸ λευκά ρόδα. Κάθε προσερχόμενος παρεκαλεῖτο νὰ βγάλῃ εἰσερχόμενος τὰ ὑποδηματά του καὶ ἐλάμβανε μεταξωτόν ἐβαγταῦ ὁμοίωμορον πάντοτε.

Ἡ Μίσες Τέμπλ ἐφθασε ἀκριβῶς εἰς τὰς ἑννέα μὲ τὴν Νάνσυ τὴν ὁποίαν ἐκάθησεν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν καθισμάτων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς λαίδου Ἀμαβελ. Ὅταν ὅλοι ἤλθον ἡ θύρα

τῆς εἰσόδου ἐκλίσθη καὶ ἤκούσθη ὁ ἦχος τυμπάνου.

Εὐθὺς δύο ἰάπωνες λευκοφορεμένοι ἀνασικό-
νοντες τὸ εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς παραπέτασμα,
παρουσιάσθησαν φέροντες διάφορα ἐπιπλα ἀπολά-
καν, τὸ παρὰ δὸξον σχῆμα τῶν ὁποίων ἐπέσυρε τὴν
προσοχὴν μας: ἦσαν μία λεκάνη, εἰς καθίσκος, ἐν
θυμιατήριον καὶ τέλος μικρὸν τραπέζι ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου ἔθεσαν σπάθην, μικρὰν καὶ καμπύλην. Κα-
τόπιν ἀπεσύρθησαν.

Τὸ παραπέτασμα τοῦ βάθους ἀνεσηκώθη καὶ
πάλιν καὶ ἐφάνη ὁ Μίλτον, φέρων ράσον ἀπὸ λευ-
κὸν μεταξωτόν. Τὸν ἠκολούθουν οἱ δύο του συμ-
πατριῶται ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἐκράτει βιβλίον
πλουσιῶς δεμένον μελανοδοχεῖον καί περιτετυλιγ-
μένον χάρτην, ὁ ἄλλος γυμνὸν ξίφος. Καὶ ἦλθον
καὶ ἐκάθησαν γωνιαστῆ, ὁ πρωταγωνιστὴς ἐμ-
πρὸς οἱ δύο ἀκόλουθοι ὀπισθέν του.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Μέγιστον ἐν Ἐλαχίστῳ.

Κοιμώτατον, γελαστό, μικρὸ μικρὸ ποῦ χω-
ρεῖ στὸ πῖδ μικρὸ θυλάκιο καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ
γεμάτο ἀπὸ πληροφορίαις, μὲ τιμολόγια κυβερ-
νητικὰ καὶ πατριαρχικὰ, μὲ ὅλας τὰς ἐφορτάς, μὲ
τὰ ὀνόματα τῶν μητροπολιτῶν, καὶ τόσα ἄλλα
ποῦ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς κατάρθωσαν νὰ χωρέ-
σουν τόσα πράγματα σὲ τόσω μικρὸν ὄγκον.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ **Ἐγκόλπιον Ἡμερο-
λόγιον** τοῦ ἔτους 1897 τῶν κ. κ. Κ. Ζιβίδου
καὶ Σας τυπολιθογράφων εἰς Γαλατᾶ, ὁδὸς Χα-
ρατοῦ, ἀριθ. 12.

Τὸ πέμπτον μόνον ἔτος διανύων ἔχει ἥδη
διάδοσιν 10,000 ἀντιτύπων. Εἶναι ὁ μεγαλί-
τερός του ἔπαινος.

Δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς.

Τὸ ὠραιοῦτερον, τὸ ὠρελιμότερον, τὸ πρακτικότερον
πρωτοχρονιάτικο δῶρο διὰ τοὺς παῖδας ἀναμφιβόλως
εἶναι ἡ **Διάπλasis τῶν Παίδων** εἰκονογραφη-
μένον περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ἐφήβους καὶ νεάνιδας ἰ-
δρυθὲν τῷ 1879 καὶ εἰσερχόμενον ἤδη εἰς τὸ 19ον
αὐτοῦ ἔτους, καθ' ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τὸ
τερπνότερον καὶ μορφωτικότερον ἀνάγνωσμα τῆς τρυ-
φερᾶς ἡλικίας εἶνε ἡ **Διάπλasis τῶν παίδων**.
"Ὅ, τι δημοσιεύεται ἐν αὐτῇ, — μυθιστορήματα δι-

ηγήματα, δραματῖα, διήλογοι, μονόλογοι, μῦθοι, ποι-
ήματα, βιογραφίαι, κτλ. κτλ. — ὅλα εἶνε συντεταγ-
μένα εἰς γλῶσσαν ἀπλὴν καὶ εἰς ὕψος κομψὸν κατὰ
τὰς ὑγιειντέρας παιδαγωγικὰς ἀρχάς, ὑπὸ συγγραφέ-
ων ἐιδικῶν καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, ἐλλήνων καὶ
ξένων.

Αἱ διάφοροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις, αἱ προτεινόμε-
ναι πρὸς λύσιν, ὀξύνουσι τὸ πνεῦμα τῶν νεαρῶν τῆς
συνδρομητῶν, καὶ οἱ συχνὰ προτεινόμενοι διαγωνι-
σμοὶ ἐξεγείρουσι τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τῆς ἀμίλλης· ἡ
δὲ τρυφερά καὶ ἐγκάρδιος Ἀλληλογραφία τῆς Δια-
πλάσεως προσδίδει εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἰδιαίτε-
ρον ὅλως θέλγητρον.

Τέλος ἡ φιλοκαλία μεθ' ἧς ἐκτυποῦται ἡ Διάπλα-
σις τῶν Παίδων καὶ αἱ εἰκόνες δι' ὧν κοσμηταὶ κα-
θιστώσιν αὐτὴν φύλλον ἐξόχως καλλιτεχνικὸν καὶ ὡ-
ραῖον, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε πᾶν βιβλίον προωρισμένον
δι' ἀναγνώστας νεαροὺς, τῶν ὁποίων ἡδὴ μορφοῦται
ἡ καλαισθησία.

Ἀλληλογραφία.

Κυρίαν Ε. Γ. Ἐνταῦθα. — Ἡ συναναστροφὴ μοιᾶ-
ζει τὴν μουσικὴν συμφωνίαν. "Ὅπως ἐν αὐτῇ ἕκαστον ὄρ-
γανον παίζει τὸ ἴδιον μέρος, παύει καὶ ἀρχίζει καθ' ὅρι-
σμένον χρόνον καὶ τόνον, οὕτω καὶ ἐν ἐκείνῃ ἕκαστος δέον
ἀναλόγως τῶν προσόντων αὐτοῦ νὰ συνεισφέρει ἐπικυρίως
καὶ καταλλήλως τὴν οὐλίαν αὐτοῦ. "Ὅπως δ' ἐν τῇ μου-
σικῇ συμφωνίᾳ, ἐὰν ἐν ὄργανον θελήσῃ μόνον καὶ ἀνεξαρτή-
τως τῶν ἄλλων, νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τεμάχιον, θὰ ἐπέλθῃ κακο-
φωνία, οὕτω καὶ ἐν τῇ συναναστροφῇ ὁπόταν τις ἔχῃ διαρ-
κῶς τὸν λόγον, ὅσον καὶ ἂν κινή τὸ ἐνδιαφέρον, καταστρέ-
φῃ ὅμως τὴν γενικὴν ἁρμονίαν, ἐν τῇ ποικίλλῃ συμπράξει
τῆς ὁποίας ἐγκεῖται ἡ ἐπιτυχία τῆς συναναστροφῆς. Φη-
τασθῆτε, κυρία, ὅταν ὁ μονωδὸς τῆς συναναστροφῆς τύχῃ
νὰ ἦναι ἀπλῶς ἐκπαιδευτὴς τῆς περιουσιολόγος! Τότε ἡ καλὴ
οἰκοδόμοισα, ὡς ὁ ἀρχιμουσικὸς ἐν τῇ συμφωνίᾳ, δίδῃ τὸ
μέτρον. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐν τῇ μουσικῇ ὀνομάζεται, γερμανι-
στῇ, tact. Ἐν δὲ τῇ συμπεριφορᾷ, γαλλιστῇ, ἐπίσης tact.
Δὲν σὰς φαίνεται, κυρία, παράδοξος ἡ σύμπτωση;

Κύριον Η. Κ. Ἐνταῦθα. "Ὅσον τὸ ἐπ' ἀγγελμα τοῦ δι-
κηγόρου τυγχάνει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εὐγενὲς καὶ ἐλευθέρου το-
σοῦτον εἶνε καὶ δύσκολον περὶ τὴν ἐξάσκησιν. Δὲν ἀρκεῖ ἡ
γνώσις τῶν νόμων καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, πολλὸ ὀλιγότερον
ἢ καταβολίσεις αὐτῶν καὶ ἡ στρεψοδικεῖα ἀπαιτεῖται ἰκα-
νότης μετὰ χαρακτῆρος, ἡ συνυπαρξὶς πολλῶν καὶ διαφόρων
προσόντων πρὸς ἐπιτυχίᾳ αὐτοῦ ἐξάσκησιν. "Ὁ ἀληθὴς δικη-
γὸς δέον νὰ ἔχῃ ἐν αὐτῷ τὸν ὀρθὸν λόγον, τὴν φαντασίαν,
καὶ τὸ φρόνημα. "Ἀνθρωπος τοῦ λόγου καὶ τῶν ἔργων δέον
νὰ εἶναι θαρραλέος, ἀγαθὸς καὶ ἀφιλοκερδής. Φρονεῖται ὅτι
ὑπάρχουν πολλοὶ τοιοῦτοι μεταξὺ τῶν δικηγόρων;

Δασποινίδα Α. Γ. Ἐνταῦθα. "Ὁ ἔρωας εἶνε ὡς ἐν πλῶ
ἱστοφόρον. *Ἀν ἔχῃ ὄψιον τὸν ἄνθρωπον φθάνει ταχέως εἰς τὸν
προορισμὸν αὐτοῦ. *Ἀν τοῦναντίον λοξόπολεῖ, χερμαίζεται ἐν
τῷ πελάγει ἢ προσορμίζεται ἐξ ἀνάγκης εἰς ἐρήμους παραλί-
ας. Πολλάκις κάμνει ἀβάρην, ἐνίοτε δὲ ναυαγεῖ ὀλοτελῶς.
"Ἦδη ὅτε ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐν χρήσει τὰ ταχέειδα τοῦ ἔρωτος ἐ-
γένοντο συντομώτατα. Φθάνει τις ταχέως καὶ ἀσφαλτέστερον
εἰς τὸν προορισμὸν. Πικρετηρήθη πλὴν ὅτι ἡῶς ἦσαν αἱ συγ-
κρούσεις.

Θραυλλίς.